

Noc v Libni

Široko daleko ani noha, tmavá noc, jen malý zavalitý mužíček, který si to štráduje skrz liduprázdnou ulici. I přes nedostatek světla se nedají přehlédnout obrovské praskliny na domech, které se po omítce plazí jako klubko hadů, oprýskaný lak na vstupních dveřích, zaprášené skleněné výlohy a vývěsní tabule, jejichž barva bledne spolu s vyhlídkami na lepší časy.

Mužíček jde rázným krokem, neohlíží se a snaží se nepřemýšlet. Ale nejde mu to. Je to přeci tak prosté,- zavře oči, zacpe si uši a hotovo! Když byl malý, bylo to o poznání jednodušší. Vždycky, když potřeboval nepřemýšlet, vylezl si na střechu, nohama se zapřel o komín, lehnul si na záda, pozoroval oblohu a poslouchal rytmickou střelbu stíhaček nebo kulometů. V hlavě mu zněla pouze krásná, dobře známá a pravidelná symfonie, tak, jak to měl rád.

Pod nohami mu křupe sníh a libeňské ulice začínají být stejně ponuré, jako jeho nálada. Bez špetky nostalgie začíná vzpomínat. Na své příšerné zaměstnání, na tupé a přízemní spolupracovníky, na jejich obludné tváře, které se mu slily v jednu obrovskou ošklivou grimasu šeptající posměšky a urážky, na odpornou hovězí kližku, kterou ho matka nutila jíst a na úděsné předávání vysvědčení, při kterém si musel stoupnout před devětadvacet blbců a pitomců. Všechny tyto vzpomínky mu hlavou probleskávají jako pulzující obrázky, kterým nevěnuje přílišnou pozornost, kromě jedné:

Do šerého pokoje, který je cítit zatuchlinou a neidentifikovatelným hnílobným pachem, zasvítilo na okamžik slabé zářijové slunce. Je mu sedm, o životě neví zhora nic a nejradši ze všeho je venku s klukama. Knírek od mléka se mu rozpouští v slzách, které mu doslova tečou po nehezském židovském obličejíku. Maminka moc pláče, to znamená, že je to moc špatné, protože maminku viděl plakat zatím jenom jednou, přesně v den, kdy vyhrál poprvé a naposled kuličky nad Amosem Epsteinem. Určitě se na něj zlobila, protože si opět polil své sváteční šaty od mléka. Tolikrát mu říkala, aby se vždy převlékl a on ji neposlechl...

Trochu se pousměje nad svou dětskou naivitou, což nemá ve zvyku, protože posledních třicet let mu do smíchu mockrát nebylo, a raději se opět zaměří na zvláštní atmosféru libeňské periferie, která na něj dýchá ze všech stran. V každé z polorozpadlých budov vidí jednu svou milenu, která stejně jako tyto stavby dnes již uvadá a bezmocně vzpomíná na zašlou slávu a lesk. Vybral si dobře, takhle tísnivé prostředí mu nedovolí si to rozmyslet...

Malinko sleví ze svého počátečního tempa, protože se mu začíná špatně dýchat. Koukne na hodinky, zjistí, že má dostatek času a úlevně si odfrkne. Začíná hustě sněžit, a tak si zvedá límeček kabátu a klobouk si posazuje hluboko do čela, tak, že si vidí sotva na zasněžené špičky bot. Úzkost svírající jeho útroby, se postupem času stala jeho stálým společníkem, ale nyní je nebývale silná. Brýle mu zakrývají sněhové vločky, proto si je každých deset vteřin otírá rukávem předválečného kabátu. Když to udělá asi počtvrté, spatří na krátký okamžik svůj blížící se cíl. K jeho nelibosti sněžení ustává a nádraží se rýsuje čím dál jasněji. Lepší by bylo, na to nevidět, pomyslí si...

S nucenou odhodlaností opět přidává do kroku. Není si jistý. Pochybnosti, jsou přesně to, co by mohlo překazit jeho plány. Jsou neodbytné, občas přepadnou každého z nás a jen špatně se odhánějí. Pro křesťany jsou pochybnosti o Bohu jedním z hříchů, on je ateistou, ale nepřítelem pro něj jsou stejně jako pro křesťany, i přesto, že je moc často nemívá. Pro něj je svět černý a bílý, rozdělený na věci dobré a věci zlé, které samozřejmě převažují. Není pesimistou ani optimistou, vidí věci pouze, tak, jak jsou.

Konečně stojí na peróně opuštěného libeňského nádraží. Společnost mu dělá rozbitá pouliční lampa, která občas zablikne a železné koleje s dřevěnými pražci, pokryté hustou vrstvou čerstvého prašanu. Z dálky konečně slyší houkat lokomotivu. Musí si to dobře načasovat, aby to mělo ten správný efekt. Srdce mu buší jako o závod a horká krev mu pulzuje ve spáncích, je to zvláštní pocit-směs strachu z neznáma s pocitem úlevy a zvědavosti.

Ohlušující rachot přijíždějícího vlaku mu naplnil hlavu, stejně jako v mládí palba kulometů. Rozbitá lampa blikne jako na znamení. Jeho nohy, které se chtějí vrhnout pod kola lokomotivy, instinktivně vyrážejí vpřed a táhnou s sebou i zbytek těla-nešťastnou duši, nemotorný trup, ruce zručného úředníka a bláznivou hlavu...

Najednou však leží vedle kolejí na promrzlé zemi a cítí, že má naražená záda. Promne si oči a vidí, jak se nad ním sklání tři muži. Nemá brýle a tak nemůže zaostřit na jejich tváře. Ten s púllitrem rozrušeně povídá: „Kurva fix, chlape! Co vás to napadlo?!“ kroučí nevěřičně hlavou.

„Tady doktor vás zachránil, málem vás ten vlak přejel!“ říká druhý, který má v rukou odstřížky plechu.

„...Vladimírku, pusťte mě k němu...“ odstrkuje svého přítele třetí, hluboce oddychuje, bere mužička v podpaží a staví ho na nohy. Otočí si ho proti sobě, dlouze se mu dívá do očí a potom tiše řekne: „Kdyby mě bohové měli rádi, tak bych zhebnul při sklenici piva a ne pod kolama vlaku...“ ještě chvíli tam tak před sebou stojí a potom neznámí zachránci odcházejí.

Mužiček se za nimi dívá, dokud mu nezmizí z dohledu. Široko daleko ani noha, jen malý zavalitý mužiček, který pláče...